„Eks sul ep olle parramat, mulle tua. Ep olle mul neid tarwis; anna neid mo weikse ôe kätte, ja suur rôôm paistis lapse silmist, sedda ütteldes; agga käega näitis temma taewa pole, ja ütles: „Seäl, seäl on mis mul tarwis, ja misga Kristus minno Issand mind saab jahhutama.“ Ja need sannad ütles temma nenda keigest süddamest, et wessi neitsi silmi tulli. Pois nûûd pallus emmat, lauloramato ta kätte anda. Emma tôi ramato ja laps wôttis ruttoga ülles: „Mo keigekallim warra, Südname Jesuke!“ ja lugges se laul, ja kui ta selle salmi jure sai: „Mailma au ja illo, ei salli, tahha ma; ma nouan taewa ello, Waim pûab senna ka;“ need sannad ta siis laulis sure heälega. Ja kui ta need sai laulnud, siis ta nôrgutas Pead; käekesed langesid mahha ja temma heitis hinge omma Jesusse kätte, kes omma taewa andidega tedda nûûd saab jahhutama iggawessest iggaweste, Amen.

Jummal aitab hädda seest.

Ühhe waese Õppetaja lesk, Würtembergi maal, tulli ühte sôbra waatma, ja räkis temmale nenda, kui siit tulleb luggeda. Ja se sôbber on sedda kül kirja pannud ja trükki annud, agga ep olle temma nimme mitte nimmetanud, ei lesse egga omma nimmi. Ja waene lesk räkis nenda:

Sel wägga nappil aastal 1817 ei olnud mul wasel ühhe wahhe ennam keddagit, ei rahha egga leibi, ja kôht olli tühhi, ja mo nelli last nutsid nälja pärast. Ma siis läksin omma nabri kotta ja palusin sealt pima; agga temma ütles, et lehm on haige, ja ei anna pima. Leidsin siis weel monne kartuhwli; wôtsin, ja pannin neid tullele; ja nenda tehjes, sai mo südda wägga raskeks, ja ma ôhkasin siis Jummale pole ja ütlesin: „Armas Jummal, sa nûûd isse näed, et ep olle mul nûûd ennam keddagit — agga sinno issalikko armo peäle lodan — sest sa woid, ja tahhat aidata.“ —

Sain nenda pallunnd, kohhe siis tulli üks naesterahwas sisse ja näggin rowitulle walges, et olli meie tiislari emmand.

Emmand! kust siis teie tullete? küssisin. Tullen liinast, kostis, ja toon teile ramato, kus rahha sees. Môtlesin, ehk temmal wasel tarwis, ja joudsin agga kohhe seia.

Sure rômoga wôtsin ramato ta käest ja leidsin kahhekssa weikest hôbberahha ta seest. Ma nûûd räkisin emmandale sedda hädda, mis mul olnud, ja et agga lôppetanud Jummalale omma hädda kaebamast, kui temma uksest sisse tulnud. Jummal on siete silma nähjes aitnud, ütlesin. On Jummal aitnud, ütles emmand, olgem siis ka walmid tännama, ja Temma nimmele au andma. Ja môl-